Mircea Opriță

EXILATUL[1]

1. Anticamera beznei

Lumina îi umplu ochii, supărătoare. Se strâmbă nemulțumit și se răsuci în așternut, trăgându-și învelitoarea peste cap. Stătu așa un timp, ca într-o plutire legănată. Prin minte îi trecură frânturi de gând pe care, însă, nu le putu urmări până la capăt, se risipeau înainte de a se alcătui precis. Într-un târziu, gândurile începură să i se limpezească, să prindă contururi. Aproape că-i părea rău. Ar fi vrut să mai doarmă.

– Te-ai trezit? întrebă însoțitorul.

Geo Bozacomino deschise mirat ochii. Celălalt era dincolo de peretele transparent, stătea întors cu spatele și-l privea cu coada ochiului, peste umăr.

– E timpul să te scoli, spuse însoțitorul, cu un glas dintr-o dată răgușit, apoi își întoarse capul și păru că nu-i mai acordă atenție.

Era alături și, în același timp, putea fi la capătul celălalt al lumii. Geo știa: oricum, peretele străveziu dintre ei era incasabil.

---

[1] Într-o primă variantă incompletă, povestirea a apărut în volumul de debut al autorului, Întâlnire cu meduza (1966). Întrucât aducea în scenă un proscris al societății viitoare, un număr de situații sugestive, cu trimitere spre aspecte mai puțin agreate ale utopiei, n-au putut fi dezvoltate în textul inițial. Ele rămâneau să fie doar presupuse de cititor, ceea ce nu e în avantajul lecturii. Rescrierea ulterioară a umplut golurile inițiale, dând lucrării șansa de a se prezenta acum în forma sa definitivă.

Nu răspunse și nici nu arătă prin ceva că ar fi auzit îndemnul. Se răsuci leneș pe spate, dezvelindu-se. Apoi căscă prelung și zgomotos, anume spre a-și sublinia nepăsarea. Şi iar îl urmări pe cel de dincolo, pândindu-i mișcările.

Însoțitorul se ridică și dispăru din câmpul vizual. Geo Bozacomino deslușea acum o parte din tabloul de bord: câteva cadrane cu lumină proprie și o parte dintr-un mic ecran rotund. Erau și ele tot atât de departe ca fantoma blondă care le obturase cu câteva clipe mai înainte. Mai căscă o dată, la fel de zgomotos, și se ascunse sub învelitoare. Auzi pași, dar știa că ecoul lor venea de dincolo de peretele cabinei sale etanșe și nu se clinti.

– În locul tău, mi-aș face bagajele, insinuă blondul. Suntem aproape de 104.

– Lasă-mă în pace! gemu Geo.

Simțea că îl apucă iarăși enervarea. Nu putea să-l sufere pe individul ăla spălăcit, cu ochi posomorâți și trăsături acre, mutră suspicioasă, de temnicer. Ceea ce și era, la urma urmei. Chiar dacă el își zicea pilot de urgențe.

Omul se retrase doi pași, lăsându-se cu toată greutatea pe scaunul din dreptul tabloului de bord. Geo Bozacomino așteptă până auzi scaunul scârțâind. Ridică un colț al învelitoarei și-l văzu pe blond întors iarăși cu spatele, dincolo, lângă aparate.

– Taxi! Taxi! Întoarce, am greșit destinația! începu să urle Geo și se ridică, zvâcnit, în capul oaselor.

Ştia că n-o să-l poată scoate din sărite, așa cum nu putea, în fond, nici să-l atingă fizic, din cauza peretelui despărțitor. Deși i-ar fi convenit s-o facă din când în când. Să-i proptească pumnul în maxilar. Căscă pentru a treia oară, ostentativ și supărător.

– Termină! îl avertiză calm însoțitorul și se răsuci cu scaun cu tot spre el.

Geo Bozacomino rămase nemișcat un timp, apoi se ghemui și începu să se țină de șale.

– Astăzi sunt bolnav, se tângui el.

Celălalt nu-i dădu atenție.

– N-auzi că sunt bolnav? insistă Geo. Pretind un tratament uman. Am dreptul la el, nu crezi? Îmi cunosc drepturile.

– Dacă-ți închipui că mă sfidezi pe mine, te înșeli. Eu nu sunt decât un executant, iar tu un pasager oarecare. Nu te-am cunoscut și nici n-am chef să te cunosc. Te plasez la țintă și... adio, Morcoveață!

Nenorocitul ăsta de geam incasabil pe care-l montaseră anume ca să țină compartimentele despărțite! Geo se ridică în picioare și se întinse, trosnindu-și încheieturile. Începu să se plimbe prin cabină fără nici un rost, cu tălpile goale.

– Am și ajuns? întrebă el nemulțumit.

– E timpul, răspunse blondul cu mină acră.

– Ah, da, e timpul... e timpul, imită Geo Bozacomino și se trânti din nou în așternutul răvășit.

Pentru o clipă, însoțitorul păru că-și iese din fire.

– Omule, nu înțelegi că ne apropiem de 104? Vrei să te trimit acolo dezbrăcat, sau ce...

– Nu s-ar putea să nu mă trimiți deloc? întrebă tânărul pe un ton mieros, prefăcut.

– Iar începem târguiala? Știi bine că nu. Sunt un executant, cu misiune precisă. Nu mă preocupă persoana ta, viața ta. Mă preocupă misiunea. Nu eu, ci Juriul ți-a stabilit vinovăția și te-a condamnat.

Geo Bozacomino se burzului prompt.

– Iar eu am stabilit că n-am chef de morală. Fără reproșuri, te rog! Sunt sătul de morală.

2. Natură moartă

Modulul evoluă un timp alături de navă, apoi traiectoria i se curbă din ce în ce mai mult, îndepărtându-l. Îmbrăcat în scafandru, Geo se ghemuise în singurul fotoliu din cabina strâmtă. Privea prin hublou nava care se micșora și se trezi încercat de o părere de rău pe care în nici un caz nu și-ar fi dorit-o. „Hai, ține-ți firea!” își zise, impunându-și să nu mai urmărească nava. Căută asteroidul, care era acum destul de aproape. Foarte slab luminat, 104 își perinda culmile ascuțite prin dreptul lui Geo Bozacomino, dar modulul înconjură micul corp ceresc și trecu în partea umbrită. Bezna se îngroșase, nu se mai vedea chiar nimic dedesubt. Aștepă încordat, bănuind asteroidul acolo unde o uriașă pată

neagră, compactă, acoperea lumina stelelor. Brusc, soarele Talzinar apăru dincolo de marginea întunecată. Era mic și lipsit de viață, abia ca o stea ceva mai strălucitoare. Lumina lui palidă smulgea din 104 niște umbre vagi, abia conturate. Geo înconjură asteroidul de câteva ori, căutând platoul pe care i se spusese că va putea coborî. Ochii i se obișnuiră cu întunericul și descoperi într-adevăr o suprafață ceva mai nivelată între două șiruri de stânci. Dungi negre brăzdau platoul, însă nu-și dădu seama dacă erau crăpături în sol, sau numai umbre. Totul era străin și rece. Mort de ere întregi. O ruină a Universului.

La o nouă rotație, avu totuși impresia că deslușea o formă cunoscută. Tresări și se înclină spre hublou, dar nu mai apucă să se lămurească, deoarece modulul intrase din nou în zona umbrită a lui 104. Privi cadranele și constată că nu va mai ajunge la platou: traiectoria era prea scurtă, avea să se sfârșească undeva, mai aproape. Pereții reîncepură să vibreze. Întunericul era compact și omul nu putea alege locul de coborâre. Hotărî să lase totul în seama automatelor, dar asta nu-l scuti de emoții. Mereu i se părea că vede umbre ascuțite, alunecând lent spre el, gata să-i secționeze refugiul protector. Cu inima strânsă, aștepta din clipă în clipă contactul cu stâncile. Coborârea se desfășură însă fără incidente. Capsula metalică atinse solul cu picioarele ei telescopice și se opri.

Geo Bozacomino răsuflă ușurat.

– Iată că am ajuns și pe Castravete! își spuse el fără să se bucure.

Nici nu avea de ce.

Pata de lumină pe care o arunca hubloul era singurul lucru ce putea fi văzut afară. Se proiecta, după toate probabilitățile, pe o stâncă din apropiere. Geo își zise că era mai prudent să aștepte scurta dimineață a asteroidului, dar chiar în același moment știu că va ieși imediat, indiferent de riscuri. Deși poate că nu-i folosea la nimic. Acționă sistemul de deschidere și, brusc, ușa i se smulse din mâini, dezechilibrându-l. Lovitura care urmă îl zdruncină de-a binelea, iar în primul moment, amețit, nu realiză ce se întîmplase. Pipăi solul dur și își dădu seama că zăcea pe o pantă, cu capul în jos. Se ridică gemând. La vreo treizeci de pași mai încolo, văzu o lumină decupată dreptunghiular. Trebui să admită că era chiar intrarea modulului, deși părea inexplicabil că acesta ajunsese tocmai acolo. Apoi își aminti că uitase să depresurizeze cabina înainte de a fi deschis ușa dublă. Țâșnind în vidul exterior, aerul îl proiectase și pe el afară. Noroc cu gravitația slabă a asteroidului, altfel s-ar fi putut trezi cu oasele rupte.

– Începe bine! Ești un tâmpit! își reproșă Geo.

Făcu niște mișcări prudente, pe loc. Șchiopăta ușor. „Fără asta nici nu se putea!” își zise nemulțumit. Spațiul protector al modulului îl chema înapoi, dar

refuză cu îndârjire să se întoarcă. Dacă tot fusese expulzat în lumea aceea nefamiliară și ostilă, măcar să taie de la bun început orice legătură cu cealaltă lume, pe cât de familiară, pe atât de ostilă și ea!

Mai făcu, șovăind, câțiva pași orbecăiți, până când piciorul îi alunecă în gol. Se lăsă jos imediat, din prudență, și se convinse astfel că stânca sfârșea într-adevăr acolo. Nu reuși nici să atingă, nici să distingă ceva dincolo de marginea crăpăturii. Rămase nemișcat, încercat nu atât de teamă, cât de un dezgust pe care i-l provoca întunericul acela sec, fără urmă de foșnet în el. Cum stătea culcat pe o parte, chiar pe buza șanțului, simți că i se proptise ceva în coaste, jenându-l. Pipăi acolo și descoperi o lanternă fixată la centură. Se bucură și o aprinse. Lumina aspră îl orbi, poate și prin contrast cu bezna din jur. O plimbă în stânga și în dreapta, de-a lungul muchiei de piatră. Șanțul se desena neregulat pe suprafața cenușie a asteroidului, cotind după un grup de stânci cu strălucire pală. Geo Bozacomino lumină marginea opusă, care era într-adevăr departe, n-ar fi putut sări dincolo, cu toata gravitația mică a locului, și indiferent ce elan și-ar fi luat. Pereții șanțului coborau în pante primejdioase, întâlnindu-se la mare adâncime.

Trebuia să ajungă la stație. Asteroidul era mic, stația aceea nu putea fi departe, orice direcție ar fi apucat. Luă, în sfârșit, o hotărâre și, ridicându-se, porni încet pe marginea crăpăturii. Păși pe urmele cercului luminos lăsat de lanternă. La un moment dat se gândi să treacă totuși șanțul, imaginându-și că astfel scurta drumul. Descoperi un loc unde crăpătura nu era tocmai adâncă și raza de lumină ajungea până în fundul ei. Mai merse puțin în lungul șanțului, până găsi o pantă mai puțin abruptă și își dădu drumul să alunece, culcat pe o parte și agățându-se din când în când de neregularitățile pietrei. Constată din nou că trupul îi era foarte ușor, iar șocurile nu-i produceau dureri. Când ajunse pe fundul șanțului, era însă transpirat de încordare și trebui să se odihnească acolo timp de câteva minute. Purtă raza pe peretele opus, căutând un loc de trecere, apoi se cățără lipit de stânca aspră, cu privirile ațintite mereu în sus, acolo unde muchia șanțului despărțea pământul de stele. Se opri pe o mică terasă, de unde măsură din ochi distanța rămasă până sus. Își adună puterile, sări și se agăță cu coatele de margine. Ceva îl apăsă încet, ca și cum ar fi vrut să-l împingă din nou în jos. Văzu cu spaimă o umbră legănându-se în dreapta lui, aplecată peste prăpastie. Umbra alunecă neauzit pe lângă el și se prăbuși, iar solul vibră ușor, repetat. Apoi, la interval de câteva secunde, se zgudui de două ori, puternic. Geo se săltă peste marginea șanțului și străpunse cu lanterna întunericul de jos. Un nor de praf se stârnise acolo, fremătând leneș în jurul unui pinten de stâncă prăbușit.

Revenindu-și din emoție, Geo Bozacomino se îndepărtă de șanț. Traversă un platou înclinat, împiedicându-se în pragurile de piatră neobservate la timp.

Terenul devenea tot mai accidentat. De câteva ori se opri dezorientat. I se păru că recunoaște conformația specială a unui grup de stânci pe lângă care mai trecuse și porni în partea aceea, să se lămurească, până când avu impresia certă că se rătăcise cu totul. După socoteala lui, ar fi trebuit să ajungă din nou la șanț, dar nu-l mai întâlni. Atunci se opri descumpănit.

Ceva nu era în regulă. Simți asta instinctiv, fără să știe ce anume dăduse alarma. Deodată, văzu steaua Talzinar ivită la orizont și înțelese că pe asteroid se făcea ziuă. Stâncile primiseră o vagă sclipire, după care li se putea bănui mai ușor conturul. Bezna se subțiase, făcând loc unui semiîntuneric obositor. Soarele portocaliu reușea să trimită la o asemenea distanță doar o cantitate infimă de energie. Geo Bozacomino stinse lanterna și se strădui să-și obișnuiască ochii cu dimineața sumbră a lui 104. Degeaba aștepta ca lumina din jur să se intensifice: ea nu crescu decât foarte puțin. Relieful deveni totuși vizibil, iar crestele aruncară în partea opusă stelei umbre dense, ca niște punți de întuneric.

Neștiind unde era și încotro să meargă, Geo porni drept spre steaua portocalie. Era îngrijorat și dezgustat în același timp. Asteroidul era o catastrofă! Se gândi la cei zece ani pe care trebuia să-i petreacă acolo, ca într-o capcană, iar gândurile acelea neplăcute îl obsedară într-atâta, încât la un moment dat le simțea fizic apăsarea și trebui să se smulgă din ele. Ceea ce, iarăși, nu fu prea ușor.

Sări peste un perete stâncos și în clipa aceea îl orbi lumina care izvora de dincolo de el. Nu mai apucă să-și dea seama ce era acolo, fiindcă surprinderea îl făcu să-și ia un elan de sălbăticiune și să sară, prudent, înapoi. Căzu pe lespezi, abia stăpânindu-și pulsațiile grăbite ale sângelui. Rămase neclintit, încercând să ghicească sursa și rostul acelei lumini neașteptate. Până la urmă, curiozitatea învinse. Se cățără furișat pe creastă și privi dincolo. Lumina îl orbi iarăși, dar acum nu se mai sperie din pricina ei. Văzu cupola mică, transparentă, și își închipui că dăduse, în fine, peste locuința de care îi vorbise pe drum însoțitorul. Se lăsă să alunece de pe culme și merse în direcția aceea. Nu-i trebui prea mult ca să se convingă că era într-adevăr locul căutat. Cunoștea modelul acestor mici stații îngropate, cu cupolă deasupra, construite special pentru corpurile cerești lipsite de atmosferă. Se apropie și acționă mecanismul de deschidere, având grijă să stea pe placa albă de la intrare. Placa se scufundă lent și Geo Bozacomino ajunse astfel la galeria subterană. Sări în tunel, permițând plăcii să acopere la loc intrarea, iar aerul umplu galeria. Mai liniștit acum, omul urcă treptele metalice care duceau spre camerele subterane și în interiorul clopotului transparent.

În dormitorul cu tavan scund, patul îl atrăgea aproape irezistibil. Se dezbrăcase între timp și pielea putea să respire din nou, neîncorsetată de plasticul costumului de protecție. Expediția de la suprafață îl epuizase. Stația era

funcțională, în ciuda faptului că părea să fie folosită rar. O închisoare ceva mai confortabilă decât modulul sau decât celula blindată în care îl transportase încoace nava de patrulare.

Stinse lumina, dar constată cu neplăcere că nu putea adormi. Oboseala și emoțiile îi alungaseră somnul. Mai era, apoi, și o încâlceală de gânduri, de amintiri neplăcute. Cu toate eforturile, nu reușea să scape de ele. Se ridică din așternutul pe care tocmai și-l despachetase de pe rafturile dulapului încastrat în stânca dură și, aproape gol, urcă în cupolă. Privi afară prin peretele străveziu. Lumina cu care stația fusese programată să-l întâmpine era stinsă acum, iar semiobscuritatea naturală învești mânta planetoidul 104 într-o nuanță deprimantă. Deasupra încremeniseră stelele, mari și rotunde, înghesuite pe cerul de smoală. De sub orizont urcau norișorii subțiri și lăptoși dinspre nucleul galactic. Geo Bozacomino îi urmări multă vreme, cu o senzație de pustiu în suflet. Apoi adormi chiar acolo, trântit în fotoliu, și se trezi cândva, în miez de noapte „locală", pe un întuneric absolut. Mai era până când să-și regleze ritmurile proprii după cele ale planetoidului.

Dacă, eventual, avea să și le poată regla vreodată!

Făcu iarăși lumină și coborî dedesubt, la cutia smălțuită a bucătăriei. Îl chinuia o foame cumplită. În vreme ce aparatura făcea sintezele meniului comandat, Geo se plimbă de colo-colo prin spațiulîngust al coliviei sale modeste. După ce mâncă, reveni sub cupolă și se cuibări în fotoliu, sătul și aproape mulțumit. Nu-l mai preocupa decât modul cum avea să-și piardă timpul până la următoarea zi aparentă a lui 104. Măsură cu privirea terenul accidentat pe care lumina artificială a stației, trecând prin grosimea cupolei, îl smulgea în mod provizoriu beznelor. Era doar un petic de pământ și lui Geo Bozacomino încă nu-i venea să creadă că în afară de solul acela dur, de un negru cenușiu, brăzdat prin unele locuri de fâșii mai deschise la culoare, nu va mai vedea nimic în jur în toți acești ani care trebuiau să urmeze.

3. Allegretto

Document 1: 20040**& y-2244 xx_xx_xx MesER++ 554.5.0.0 ip.ip.82* ralcom <pri3 <pri 3 <pri3 ESMIT7.12/8 ##i6m0016 15 a 15qq [80.96.248.10] **ha > fk_fk 1255 retur %#kiki 408240***&

Transcriere: Onorat Juriu Imparțial, cauza pe care o judecăm noi astăzi este ieșită din comun și de o gravitate pe care sistemul meu de evaluare o apreciază la valori apropiate de nivelul maxim pe scala Dorador. Prin urmare, solicit din partea Eminențelor Voastre Diseminate concentrare maximă asupra dosarului Geo Bozacomino, subiect uman de sex masculin și vârstă II/III, repartizat Pensiunii „Victoria coordonatoare" (datele exacte le-ați primit fiecare

prin circuitul auxiliar, așa că nu le mai repet). Atrag atenția că vârsta amintită este, în cazul său, importantă. Ea înglobează simultan un factor agravant și unul de atenuare. Asupra acestuia din urmă se va pronunța colegul meu Yurex-2244, care reprezintă apărarea. El va insista, nu mă îndoiesc, asupra imaturității subiectului, ca explicație pentru probele de la dosar (Memorie 74: 5-9 și 96: 11b, cumulat cu Comutatori 181: 33). Rolul meu este, dimpotrivă, acela de a sublinia aspectul opus, al maturității cronologice a tânărului în cauză, anume spre a nu-i da ocazia să se sustragă, pe motiv de iresponsabilitate, urmăririi penale rezervate în chip firesc faptelor sale. Pe acestea din urmă le veți găsi în secvențele BX-14 și 15 ale primului rechizitoriu, și aș scoate în primplan doar următoarele capete de acuzare: nesupunere la regulile de ordine interioară ale Pensiunii, ireverențe la adresa memoriei Clasicilor Națiunii, uneltire împotriva stabilității contractuale a planetei Galdan și anarhie de tip delirant cu caracter sectar și subversiv.

Document 2 (apărare): 20040**& y-77# 150944.i6F9i4m# 502199 FPaPa<=2>. corporat.54 %%&#

Transcriere: Onorat Juriu Imparțial, colegul Yurex-77 are dreptate să vadă în mine un pledant pentru imaturitatea subiectului uman Geo Bozacomino, deoarece doar un ins care n-a atins vârsta maturității și responsabilității sociale ar fi fost în stare să pună la îndoială lucruri cu care nu numai locatarii Pensiunii „Victoria coordonatoare”, ci întreaga populație a planetei Galdan a fost de acord timp de secole. Reamintesc că, încă din lunga fază a ecloziunii subterane, când s-au pus bazele actualei societăți de la suprafață, Părinții Fondatori au avut în vedere în mod prioritar fericirea individului (de unde și preceptele sacrosancte „individul, cel mai prețios capital” și „totul pentru individ, totul pentru Victoria coordonatoare”). Bineînțeles, Clasicii Națiunii și-au spus răspicat punctul de vedere, formulând strălucita teorie a fericirii individuale prin fericirea colectivă. Or, numai imatur și iresponsabil te poți numi atunci când comentezi o asemenea cucerire a gândirii umane în termenii pe care ni i-au furnizat în ziua de (vezi Anexa) și într-o împrejurare semnificativă (vezi Anexa) senzorii noștri.

Document 3: ESMiTP id i6m

Transcriere: Acuzat, ce anume ai afirmat în împrejurarea dată?

Document 4 (Geo Bozacomino): Că mă ustură 12:14:04.thu de fericirea individuală prin fericirea colectivă.

Document 5: 01.#%_000 multipart/mix+

Transcriere: Acuzat, vorbește respectuos când ți se adresează un distins membru al Juriului Imparțial Diseminat!

Document 3 bis, transcriere: Ce înseamnă 12:14:04. thu?

Document 5 bis, transcriere: Anus.

* * *

Timp mort. Zece ani sunt, totuşi, prea mult. O imensitate! Izolare completă într-o cifră inimaginabilă. Faci câte o incursiune pe afară, ca să te dezmorţeşti. Plimbări banale, lipsite de orice element spectaculos. Şi nici măcar nu-ţi plac. Pretutindeni acelaşi peisaj sărăcăcios, posomorât, insuficient luminat de îndepărtatul soare portocaliu. Aceleaşi stânci zdrenţuite îşi conturează neclar marginile prin semiîntunericul ce umple scurtele zile asteroidale. Şi spaţiul fără aer, cu stele parcă exagerat de rotunde, spaţiul acesta acţionează lent, implacabil, generând fobii. Ieşi din ce în ce mai rar în exterior, unde te simţi rău şi ai ameţeli, îţi pierzi echilibrul şi poţi cădea de pe creste, iar umbrele lor sunt prăpăstii negre, fără fund, şi ai senzaţia că adâncimea te absoarbe, că nu te poţi împotrivi în nici un fel. Aşa începe frica de vid şi de întuneric.

Şi timpul trece… Nu mai ieşi deloc. Şezi în fotoliu sau umbli roată cu mâinile la spate. Microfilme! Unde sunt microfilmele? A, iată cutia. Scoţi firele subţiri şi le fixezi în fanta cristalului. Multe, să alungăm cu ele singurătatea… Apoi vin durerile de cap din senin şi nu mai ai nici un chef, nu doreşti să vezi sau să asculţi nimic, nici o înregistrare. Ce e cu mine? Ce se întâmplă cu mine? De unde oboseala asta, insomniile, plictiseala nemaipomenită?… Când nu dormi, suferi din lipsă de ocupaţie, când începi ceva nu mai ai răbdare să duci un lucru la bun sfârşit. Uneori dormi în secvenţele diurne şi veghezi noaptea, culcat în aşternut, ori sus, sub cupolă, cu ochii la stele. Aştepţi ceva ce seamănă cu dimineaţa, din dorinţa de a privi răsăritul lui Talzinar. Urmăreşti steaua portocalie în drumul ei precipitat pe cer şi aştepţi bezna. Nu i se poate spune noapte.

Şi timpul trece… Cunoşti tot ce se poate vedea, cerceta și pipăi în cupola ta străvezie. Astăzi nimic nou. Câteva proiecții, pentru a treia, a patra, a zecea oară. Trei, patru, zece – ce semnificație mai au cifrele aici? Nimic nou: o înregistrare prefabricată, cu toate elementele învățate, știute pe dinafară. Nu rezişti la infinit... Iarăși, și mereu nimic nou. Fluieri absent, cu atenția împrăștiată. Monotonia interiorului vine să completeze la modul superlativ monotonia de afară. Locuința nu mai e un adăpost, un refugiu. E o prelungire înșelătoare a planetoidului. Un fel de vizuină penibilă. Ce să fac? Ce va fi mai

departe? Poate, dacă stric cronometrul... Dar de ce să-l stric? Şi de ce să nu-l stric?

Şi timpul trece mai încet ca oricând. Impalpabil. Nu suporți zgomote. Nu suporți liniștea. Liniștea de afară absoarbe până și pașii. Te scoate din sărite. Bezna exteriorului îți provoacă repulsie, simți un fel de ură mocnită pentru lumea aceasta condamnată la neclintire, la stagnarea milenară. Doar eu sunt viu aici, îți spui. Apoi te întrebi speriat: cât de viu sunt? O să ajung mai mort și mai mut ca o stâncă mută...

În regulă, dar ei ce vor spune? Ce vor gândi când, peste zece ani, vor veni să te ia înapoi, pe planetă? Un spectacol grozav! Te reanimează, nu te reanimează? Ce importanță mai are? Ei vor să rămân treaz și să sufăr, să mă gândesc clipă de clipă la judecata lor și să le dau dreptate. Dreptatea e numai a lor și a Juriului Imparțial. M-au trimis aici convinși că nenorocitul de 104 mă va obliga să accept lucrul ăsta oribil. N-ar fi de mirare să și reușească. În zece ani se poate întâmpla orice.

* * *

Document 173, final (fragmente, transcriere): Având în vedere argumentația de mai sus, considerăm că disputa dintre acuzare și apărare a avut darul de a pune în lumina cea mai edificatoare activitatea infracțională a subiectului uman Geo Bozacomino, stabilind fără putință de tăgadă caracterul esențialmente dubios al acuzatului, spiritul său reacționar și reaua voință manifestată față de valorile tradiționale ale societății noastre superior organizate. Să afirmi în public că planeta Galdan este o lume plictisitoare și #_00_ahah_12:44:pf, că preceptele filozofice și morale ale Clasicilor Națiunii nu reprezintă decât o grămadă de ATT00096+ și alte asemenea, că literatura științifică produsă în coloniile marginale Zorga și Clopotul Albastru înflorește prin contrast cu ce facem noi aici, încât, citez: „kk000xx0016%PN și neputincioșii ăștia, care dau lecții de libertate spirituală și de optimism universal ar trebui să ia exemplu de la ei, sau să se i4m+0300”, aberațiile acestea și multe altele consemnate de senzori în Memorie 74: 5-9, dar și în Anexe (I: 14-20, II: 3-49h, III: 24-27) reprezintă un delict clar de propagandă subversivă, iar inculpatul, prin atitudinea și comportamentul său, un exemplu degradant și dezonorant pentru ceilalți subiecți de vârstă II/III cu care s-a stabilit că a venit deseori în contact.

... Acest document consemnează în mod special faptul că Juriul Imparțial Diseminat a ignorat conștient prestația verbală la adresa sistemului electronic generalizat pe seama căruia funcționează democrația planetei Galdan, denigrări și insulte formulate de acuzat în particular, dar și pe parcursul audierilor. Dacă membrii Juriului, împreună cu stimabilii Yurex-77 și Yurex-2244, ar fi tratat această chestiune din punctul de vedere al orgoliului uman, suntem convinși că 554 5.7.1%% și astfel acuzatul ar fi suferit fie o condamnare de mai multe vieți în detenție severă, fie alte forme, neconvenționale, de reeducare psihică obligatorie.

... În verdictul său generos, Onoratul Juriu Imparțial a ținut seama de toate circumstanțele atenuante, dovadă că n-a decis expulzarea definitivă a condamnatului din zona de influență a coloniei Galdan, dându-i astfel posibilitatea reîntoarcerii după încheierea perioadei de domiciliu forțat pe o orbită exterioară și sperând ca tot acest răstimp punitiv să fie folosit într-o meditație fructuoasă asupra principiilor emise pe parcursul mai multor secole de distinșii Părinți ai Națiunii. Este de așteptat ca revenirea sa între semenii săi educați conform standardelor autorizate să se producă în calitate de bun cetățean, cu o conștiință fundamental restructurată.

Document 175 (transcriere): Acuzat, ai dreptul la un ultim cuvânt!

Geo Bozacomino: Așteptați să vă mulțumesc, dar vă ##8.12.11/8.12.7 și să fiți siguri că TSF=80.96.thu, altceva n-am ce să vă spun. Sper să mă vizitați pe 104 și atunci 449051704++%* cum se cuvine. Vă rup &_& MLR și vă id-00im!

4. Teatru mic pe scenă vastă (I)

Cine spune că omul nu se poate adapta la orice se înșală. Iată un set de informații dictate de Geo Bozacomino în jurnalul său de detenție:

Ziua 1, timpul Galdan: „La naiba cu toți și cu toate!”

Ziua 2: „Inventarul – diverse prostii. Supraviețuire, da. Viață, nu. Pentru cine or fi construit vizuina asta? Presupun că au mai locuit unii și înaintea mea. Le caut urmele. Exploratori? Piloți în trecere? Hăituiți, ca mine? Se pare că toți au făcut curățenie la plecare. Ori alții au făcut curățenie după ei, pregătind locul. Nu găsesc urme, sau poate că nu le văd, nu știu cum să le descopăr. Cupola e ca un observator astronomic. Oare cine ce-o fi observat de aici? În secvența de beznă nu poți să-ți vezi nici măcar mâna întinsă, dacă nu pui lanterna pe ea. Aștept secvența semiobscură.”

Ziua 5: „Nimic nou. Castravetele e o lume microscopică la care, și dacă ai avea microscopul potrivit, ți-e scârbă să privești. Sinistru! Incredibil! Sub orice așteptări. Ar merita să fac reclamație.”

Ziua 12: „Am învățat cam toate traseele. La ritmul rotației, Talzinar răsare din oră în oră, așa că mereu reușesc să mai adaug câte ceva. Trebuie să-mi fac o hartă, ori măcar o schiță de mână. Acum îmi vine să râd de teama și deruta mea de la început. Practic, aici n-ai cum să te rătăcești. Încă puțin și cunosc lumea asta la fel de bine ca Pensiunea Oribilă! La naiba cu toți și cu toate!”

Ziua 49: „Am găsit în debara alte înregistrări. Tot Clasici, dar mai vechi, din faza subterană. Brr! Poate era mai bine ca Națiunea să fi rămas definitiv acolo!”

Ziua 74: „Unde sunteți, nenorociților dragi? Când mă gândesc la prostiile noastre de demult, parcă de acum un secol, mă apucă o disperare de nici nu pot s-o descriu. Am crezut că vă voi face să înțelegeți revolta mea legitimă, dar faptul că sunt singur aici, iar voi stați cu burta la soarele Talzinar, spune totul. Da, Maestre! Slavă școlii de prostit nătărăi care ne e dragă ca lumina ochilor noștri... De ce să gândim noi, când există alții care s-o facă? De ce să nu fim lași când chiar putem să fim? Unde erați voi când pe mine mă încolțeau cu anchetele lor electronice? De ce v-ați dat la fund? Sau, poate, ați fost tot timpul acolo, și numai eu, prostul de mine, altceva am crezut...”

Aceeași zi, mai târziu: „Singur, singur, singur! La un moment dat, o să compun un poem, ori poate un eseu despre singurătate. Începe să-mi placă?”

Ziua 101: „La naiba cu toți și cu toate!”

* * *

Străinul ședea pe o piatră și Geo, care îl pândea de mult, reuși să se apropie neobservat. Talzinar lumina slab, secvența diurnă a asteroidului abia începuse, iar privirea lui era, fără îndoială, mai obișnuită cu obscuritatea locului decât ochii celuilalt.

Îl apucă de braț, așteptându-se la o reacție de tip șoc.

Nu păru surprins.

– Ai venit? întrebă el fără să se întoarcă, aștepta deci pe cineva.

– Bau! făcu Geo Bozacomino, savurând reacția de surprindere a celuilalt.

Îi distingea vag, prin vizor, fața speriată, lucirea derutată a ochilor.

– Tu cine ești? întrebă necunoscutul, iar vocea lui vibră ascuțit în senzorul plasat lângă tâmpla lui Geo.

– Nu mă mai cunoști?

Necunoscutul își reveni imediat, însă rămase pe gânduri. Aprinse lanterna și lumină casca lui Geo, apoi o îndreptă într-o parte, pentru ca gestul să nu pară provocator.

– Iartă-mă, se scuză el. Nu te vedeam prea bine, e prea întuneric aici. Şi nu-mi aduc aminte să ne fi cunoscut vreodată.

Fu rândul lui Geo Bozacomino să se mire.

– Ei, nu te mai preface!

Străinul se ridică în picioare și păru cu un cap mai înalt decât cel care-l acostase.

– Sau poate că n-ai fost tu? Îmi pâlpâie prin minte o scenă din urmă cu o jumătate de an, mai încercă Geo, pe un ton ezitant.

– N-am fost eu, se grăbi necunoscutul să rostească. Probabil că n-am fost eu. Dar despre ce era vorba?

– Sigur te-am mai întâlnit undeva! nu se lăsă Geo, doar ca să nu accepte rușinea unei înfrângeri.

Necunoscutul pufni, ușor iritat.

– Sunt aici abia de câteva ore, zise.

– Probabil în excursie, lansă Geo Bozacomino ironic.

– Chiar așa.

„Face pe prostul”, gândi Geo, ros în continuare de suspiciuni.

– N-a fost ideea mea, ținu străinul să se scuze. Eu aș fi vrut în altă parte. Pe Clopotul Albastru, unde am niște rude. Dar Ona a citit ceva despre asteroizi, fă-mi un asteroid cadou, mi-a zis, și uite-așa am ajuns pe 104.

– I l-ai făcut cadou! exclamă uluit Geo Bozacomino.

Celălalt flutură plictisit din mână.

– E un fel de a spune. Nu ne stabilim aici. Ce putem vedea aici? Beznă și pustietate. Ona a vrut să știe cum e, dar nici ei nu-i place.

Pufni din nou, disprețuitor. Ca o stea ceva mai mare, Talzinar aluneca pe deasupra unui meterez cenușiu. Într-o jumătate de oră avea să cadă dincolo de orizont.

– Dar tu? întrebă necunoscutul. Tot în excursie?

„Își bate joc de mine!” presupuse Geo și, ca să nu se enerveze, lăsă întrebarea fără răspuns. Celălalt nu insistă.

– Urât, urât, urât! sublinie el pe un ton cântat. Dacă nu insista Ona, nu mă abăteam încoace pentru nimic în lume!

– Fii serios, mie îmi place, se trezi Geo Bozacomino lăudând Castravetele, ceea ce nu crezuse că o să i se întâmple vreodată.

– Ești un original, aprecie celălalt.